

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sefer Ḥamishah shiṭot

Nachmanides, Moses

Zultsbakh, 1762

VD18 15256944

רשבה לכ קרפ

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-10835

חדושי חורין להר"ן ז"ל פרק גיד הנשה

קט

וקיימא וזו הכפורים כי דינא הוא דמקדשי ליה דהא אמרינן לקמן מה טעמא חכמה מילתא קלי ולכרוסי מאי דקס"ד הכתוב בדר' יוסי הגלילי דמשום איסור כולל קאמר ורבא אחיקף עליה דאבי דודאי לאו בכלל עליה דהא סוף סוף תרווייכו דהדי קאמי ור' יוסי הגלילי מחייב שמים משום איסור בת אחת ור"ע ס"ל דאינו חייב אלא אחת דלע"ג דמודה ר"ע באיסור בת אחת דהא כפר' כל הכשר מוכח כפדיא דמודס ר"ע במוסיף וכ"כ בת אחת הכא היינו טעמייהו דר"ע משום דס"ל דשב יום הכפורים חד שמה ניכח דתרווייכו שמתן כפיב בכו וכדא סאורא דמו והא דסלח רב יחאך בר גמדי משמיהו דר' יוחנן יורד בשבת וסגן כיום הכפורים וכו' לאו לדברי ר' יוסי הגלילי קאמר אלא שמדא הוה :

דפקע"א בגון
 שנטרפה עס יביאת רובא . פי' עס יביאת רובה לאו דוקא דה"ה נטרפה כמעט אחת לא חייל איסור טרופות עד יביאת רובא דמתלא תלי וקאי דהא אס כשנטרפה אחת היא עתמה מותרת הילכך איסור טרפה לא חאיל עד שעת יביאה :

בולה ולהכי אחא הכות' אבל טעם כעיקר דס"ל דדינא הוא דלהכי טעם בעיקר ילגינן מבטולי כותים דהשת' לכני כמובין כבאים כה' דהימר מנטרף לייסור חנטרין והכי אמוראי כפראי ס"ל דכיון דמהשת' גמרינן תרווייכו טעם בעיקר והימר מנטרף לאיסור שקולין ניכח דהי מינייהו מפקס גילג' ה"ל חטאת נהדי משרת שני כפז' להימר מנטרף לאיסור' ובהדי גיטולי כותים לטעם בעיקר מ"ה לית לן חליבה דר"ע בכל התורה בולה לא הימר מנטרף לאיסור ולא טעם בעיקר . ובהו שיטת רש"י ז"ל עולה יפה . ואס חאמר כיכי אמרינן דטעם כעיקר דר' בנן והא דתניא לקמן חלה הכתומים לרבות ירוך ורובטין וקיסה סלחן . י"ל ה"מ בעינן אכל על ידי פטרות לא :

דפקע"א ור"י הגלילי לית ליה איסור כולל והתניא שבת ויה"ו וכו' . פי' דרש"י ז"ל דלע"ג דהא איסור בת אחת הוא אי לאו דס"ל לר' יוסי כולל ומוסיף לא הוה הכי חיילי בשבת אחת . ולא מחזור דליסור בת אחת לא תלי במוסיף וכולל כלל . חלה ה"ס דקס"ד השתא דיום הכפורים כולל בשבת קביעא

סליק פרק גיד הנשה

פרק כל הבשר

לפעוטי מאי חילומא למעוטי טיט הכרוק היכי דמי אי כשהסרה שוחא וסוחא ממנו אפילו לרביעית נמי אי דאין הפרס סוחא וסוחא ממנו אפילו למקוה נמי . חלמא כל שמתוך עבירותיו נפסלו משפיות הפרס אין שולטין בהם הילכך אין מוטבילין בהם לידים . וטעמא דכל הני דאין מוטבילין בהן לידים משום דכיון דתקון רבנן נטילת ידים מנטי סרך תרומס אסמיכינהו אנטילת ידים דקדא דהיינו קדוש ידום ורגלים כשמתקן וכתם מים כתוב בכו דמשמע כדרכן : נטילת ידים לחולין משני סרך תרומס . מיוכו אע"ג דמסרך הרומס תקון דוקא באכילה משום דשכיחא מילתא טובא דנעב' אכל כנגיעה לא . ובאכילה נמי דוקא כפת שהוה דרך קביעות או במתקין סקן עלולין לקבל טומאה אבל כעירות וכיוצא בהם לא : **כל הנוטל** ידיו לפירות הרי זה מגבי הרוח . כו' דוקא כשאינו מטביל אותם במתקה אבל טבילן במתקה הא אמרינן כפר' ערבי שמי פסחים כל שטבולו במתקה נריך נטילת ידים . פי' ונריך לנטול עמי ידיו שרי טובע באוכל כשתימן ומיכו לטנין שפיות יין נריך לנטול ידו אחת ובידו אחת סגי' כדמניא כפ' כינד מברכין כילד סדר הכיטיה וכו' הביאו להם יין כל אחד ואחד נוטל ידו אחת והיינו טעמא דסגרי בידו אחת לפי שאין דרך ליגע בכוס אלא בידו אחת : ולענין כפ' הבאס כביסין אמרינן בירושלמי דהיכא דלא קביע סעודתיה עלווייהו כבטילת ידו אחת כני . אבל אי קביע סעודתיה עלווייהו כיון דאסיקנא כפר' כינד מגבינן דמברך ביה המוליא ושלס ברכות חלמא פת גמור הוא ונטול שמי ידיו : שנים שאלכו מכוז ליהלך . פי' ה"ה לכתולה אבל כביעב' אחד מהם ויכל בברכת חבירו דאי לא היאך יונא בור בברכתו של סופר אלא ודאי כדאמרן . והא דאמרינן בסוף ר"ה דס"ג מוטיא את שמינו בקי ולינו מוטיא את הבקי דמשמע דאפילו כביעב' אינו מוטיא התם שמינו משום דתפלה רחמי ניכחו : **נטילת ידים לחולין** עד הכרך לקדוש ידים ורגלים במקדס עד לפרק . זו היא גרסת רש"י ז"ל . ופי' לחולין עד לפרק פרק שני של אנכעות לתרומה עד לפרק כרק שלישי שהוה סוף טינול אנכעות לקדוש ידים ורגלים במקדס אינו אלא עד סוף פסת יד דאמרינן התם האומר משקל ידו עלי מכניס ידו לכלי מים עד מרקסו כלומר עד תחלת עכס הארוב הנקרא מרקס סטמו מהני ליכא למימר שאי אפשר שיהיה בלשון יד הורוט כולו אלא ודאי עד תחלת גרפקו קאמר ופרכינן עלה מהא דתניא לקדוש ידים ורגלים במקדס עד לפרק כלומר והתם כתיב ידים ואפ"ה לא כפי קדוש אלא עד לפרק חלמא דהאי פרק דהכא הוא מקום חטור היד עם הורוט . ורב שסת דקאמר עד כאן בין לחולין בין לתרומה לקולא מיקל היה מן הכרייתא כדברי רש"י ז"ל ואפשר שכרייתא אחרת היה יורע כדבריו או שאיפ' טונה כרייתא זו כך . אבל כשמתחילת אחרת היה יורע כדבריו או שאיפ' טונה כרייתא זו כך . לפרק לחולין עד לפרק לתרומה עד לפרק ולפי גרסא זו קשיא אי מתחילת חטורא מחולין כדברי רש"י ז"ל האי תנא מאי קא חשיב אי מלמטה למעל קשתי' הוה לי למתקן קדוש ותרומה וחולין לפיכך כתב הרמב"ן ז"ל מוכח בירושלמי דאמרינן התם לתרומה עד לפרק לחולין עד קשרי אנכעותיו דהיינו פרק שלישי וכיון שכן פרק לתרומה היינו פרק שמי דליבא למימר סוף פסת יד דהיינו סעורא דמקדס כדאוכחא מהאיא דפ' משקל

דפקע"א אבל בשר אסור לאכול גבינה . פירש הר"ה ז"ל ששאר לאכול גבינה עד שיספה כדי כטובה אחרת כדאמרינן בסמוך גבי מר עוקבא וכן כתב הרמב"ם ז"ל בפ' הגזר וע"ז ה"ק אבל גבינה מותר לאכול בשר בקטנה הפה ונטילת ידים . אבל בשר אסור לאכול גבינה עד שיספה כשיעור שבין סעודה לטעודה . ולפי' לרב יחאך קטנה הפה עבד . אבל אחרים פי' דה"ק אכל גבינה וחמו ליה כשרא ואכל קטנה הפה עבד . אבל אחרים פי' דה"ק אכל גבינה מותר לאכול בשר אפילו בלא קטנה הפה לפי שאין הגבינה כשאר הפה הלח במקוה מחליה ומיכו נטיית ידים בלילה דלא חוי נריך ורב יחאך בריה דרב משרשיא לא עבד קטנה הפה כלל דלגבי' וא"כ בשר לא נריך ומ"ה קאמר אבל גבינה מותר לאכול בשר כלו' בלא קטנה הפה אבל הכל בשר אסור לאכול גבינה אלא ח"כ כטל ידיו וקנח פיו ומיכו בהכי סני . ורואיה לדבר מדאמרינן לקמן בסמוך לא סגו אלא בין תבטיל לתבטיל אבל בין תבטיל לגבינה חובה אלא חאכא תקנתא בין תבטיל לגבינה דלא נריך שיהיה והיינו קטנה הפה ונטילת ידים ומר עוקבא דהוה טרי אסעודתא לסעודתא מדת חסידות הוא שיהיה טובה ככך . וחוה דעפ בעל הלכות ור"מ ז"ל ור"ז הלוי ז"ל . וא"כ מטיקרא בי אמרינן כהי יסבה אדם בין בשר לגבינה ואמר ליה ולא כלום הוה ס"ד שאינו נריך לא שיהיה ולא קטנה הפה ואי כפי אחת לא אקשו מנרייתא דכ"ס אומרים מקנח וכו' אומרים מדיו . איכא למימר דהוה מלי לדחויי דב' דאמרי מדיו לא בשו תקנח ומאי מדיו נוטל ידיו . וכבר פשט המנהג כדברי הר"ה ז"ל וברמב"ם ז"ל ודאמרינן לקמן אבל בין תבטיל לגבינה חובה בין תבטיל לגבינה דמטיקרא קאמר :

ע"ב מכלל

דראונית אע"פ שהי סולדת בהם מותר . כי האי ליטנא נקטינן דלקמן אפליגו חזקי' ור' יוחנן בחמי האור דחוקיה אמר אין טולטין בהם לידים ובודאי דביד סולד' בהם קאמר ואפ"ה פליג עליה ר' יוחנן ושרי וקי"ל כותיה דהכל גדולי גליל העליון עושין כן כדאית' לקמן הילכך נקטינן דראונית אפילו יד סולדת בהם שרי ואחרונים יד סולדת בהם אסור אין יד סולדת בהם מותר :

דפקע"א המידה האור חוקיה אמר אין נוטלין מהם ליד' ור' יוחנן אמר נוטלין מהם . אף ע"ג דחוקיה רביה דר' יוחנן הוה קי"ל כותיה דר' יוחנן דהא שאל לר"ב וא"ל דכל גדולי גליל העליון עושין כן וכן פסק הרמב"ם ז"ל בפ"ו מהלכ' ברכות . אבל בחמי טבריא קי"ל כחוקיה . הילכך קיימ' במקומן מטבילין בהם את הידים אבל בכלי אי נמי דפסק מינייהו בשבת בירמא אין נוטלין . וכו' דקי"ל כחוקיה קי"ל במים שנפסלו כשתיית בהמה כרשב"ג דאמר דמקומן מטבילין בהם את הידי' אבל בכלי אי נמי דפסק מינייהו בשבת בירמא לא ומיכו כי אמרינן דמקומן מטבילין בהם את הידי' דוקא כשנפסלו מחמת טבין מרים או מלוחים או כיוצא בהם אבל כשנפסלו מחמת עבירותן לא דמכיון דתקן ויחומר דכל גווס טובל פסן אטיגין כהו דוקא במרים או מלוחים מטבילין בהם את הידי' אבל בעכוורין שאינו טובל פסן כל גווס אפילו במקומן פסולין לנטילת ידים . ורואיה לדבר דעכוורין אינו טובל כהם כל גווס מדאמרינן בפ' כל הובחים (דף כ"ב) א"ר שמעון ב"ר גל התשלים למי מקוה משלים למי כיווד לרביעית אינו משלים ואקשינן

חדושי חולין להר"ן ול פרק בר הבשר

אכל מברך אשר נטול על הנטייה שפניו כד הוא מטייל את ידיו לפי שם ככלל טבילה נטילה : כדו שניקב בנוסח חסקה אין נוטלין ממנו לידים . פי' והוא שניקב בנוסח חסקה למטה שאין בו כדי לקבל רביעית אכל אם ניקב למעלה . וכאשר עדיין בשולי הכלי כדו לקבל רביעית כלי מיקרי ונוטלין ממנו לידים . וכתב הרב בעל התרומה ז"ל שניקב שלא יספוך על ידיו מן המים למעלה מן הסכר שכל מה שמתנו ומעלה אין תורת כלי עליו . אבל אחרים אומרים שכל שיש בו לקבל רביעית מותר כלי עליו ונוטל בכל ענין שיראה : קפדיותו אמתה קפדיותו חזותה . ופי' מתי קח מיביעה ליה מנה מניחה וזאת מניחה מנה דתקן בכל הכלי נוטלין לידים ואפילו כלי גללים כלי אבנים כלי אמה הכלל לכל כשולי המחץ ולא בתבנית החני' ולא יתן לחבירו בחפניו מפני שאין חפניו ככלי . ויחמץ דתקן טביל לחובן קומום או קנקתום וזכה מרחיטן פסולין .

ע"ב אמר רב נוטל ארס ידיו שחיות ומתנה עליה כל היום ונעטם . ומדאחרין מתנה עליהם חמשה דלע"פ שנטל ידיו כהכלה וזכור מלפנינו נריך הוא להטות אלתה נטייל ידים בעי כוונה דלע"פ דחולין בעלמא לא בעי כוונה ביון לנטילת ידים לחולין משום סרך תרומ' גביה ביה כי היכי דלמירוקה בעי כוונה ה"ג לחולין וז"ל דמירוקן כ"פ האוחט (ד"א ז"ל) נפלו פירות למוך אמת המים ופסטי מי סידיו טמאות ונטלין ידיו טהרות כלומר ז"ל דלא נמכוון אלא לנטילת הידיו וזהו דקמי סוף ואם כשביט שידיו ידיו וכו' הנה לנגיעה ומ"ה לא בעי כוונה דלאו משום סרך תרומה הוא אלא לנטילת דלייב סרך תרומה בעי כוונה וזכי איתא בתוספתא דתנינו הנוטל מתכוון והגות חינו מתכוון הגות מתכוון והנוטל חינו מתכוון ודיו טהרות ור' יוסי אומר ידיו טמאות אלא אפילו לרבנן בעי כוונה דנטול או דמון וכן דעת הרשב"א ז"ל . והיחס שדעת תוס' גמי כשביט ידיו . ומדאחרין בעי אחר להם התמונה (ד"ק) ת"ר הלכה כשעורה וכו' דבר עם חבירו והכליג נוטל שמי ידיו :

דף קיע"א איכא דאחרי אפילו שלא כשעת הדחק והיינו דבר נטול כשעת הדחק שרי דבדרבנן לקולא . ועוד דלהאי ליטנא לא פליגא דרבינא אהרב וליטנא קמא פליגא הילכך כליטנא דלא פליגא קטנין דכדכי לא חשיבין כלוגתא וכן נראה דברי דעת הרמב"ם ז"ל פ"ו מהלכות ברכות . אבל ר"ח ז"ל פסק כליטנא קמא דדוקא כשעת הדחק כן שלא כשעת הדחק לא : דלא אחי טמא נכרה . איכא חלן דאמר רבנן דהכי כשמתעב דמא נכרה בעי איתיה כר' יוסי דתקן התם כתיב ידים הכל כשרין ליתן לידים אפילו חרס שוטה וקטן מינה חבית בין כרכיו ונוטל מטה חבית על פיה ונוטל מחנו לידים והקוף גותן לידים ר' יוסי טוסל בעיניו אלו . פי' במטה חבית ובקוף אלתה דר' יוסי הוא דבעי כח נכרה אלא רבנן דשרו בקוף ובמטה חבית לא בעי כח נכרה . וזיון דסוגיא כר' יוסי נקטינן כותיה . וכן מסקו הראב"ד ז"ל ור' שמעון ז"ל . וכח נכרה דבעינן לא דקפדינן מגברא תמס דמאיכא תימי אה דמנא בעינן דגמירין מקדש ידים שנתקדש ומ"ה בעי ר' יוסי כח נכרה כדי שיהא נראה כנוטל מן הכלי שאלו במטה חבית שמים נשכין מתוכה חלוקין . אינו נראה כנוטל מן הכלי . ואפשר שפניו זה כתב בעל הלכות גדולות ז"ל בשם ר' אחא ז"ל דאיכא דאיכא משכלה דמיא שרי למישך חניני ידיו בגויה וזממתינן ומיכל מתכסבי גבי קדוש ידים ורגלים . במס' ובתיב אי שייך ידיו כביוורא אי הויה רחיקה או לא ופסטינן דלא משום דורחמנו ממנו אחר דחמא ולא כתבוו והתם הוא דכתיב ממנו אבל בעלמא רחיקה הויה דאי לאו רחיקה היא תיפוק לי דבעינן ורחמו וליכא . פ"ב . והיינו טעמא דכיון דלא קפדינן אכח נכרה אלא כדי שיהא נראה שנטול מן הכלי הכח הרי הוא נראה שהרי בתוך הכלי הוא רוחן ודיו והיינו דאחרין בסמוך קפדינו אמתה קפדינו אחיותה קפדינו אשיעורא ואלו קפדינו אנברא לא אחרין משום דלא קפדינן אנברא אלא משום מנה . אבל אחרי אומרים דכי אחרין הכח דקאחי מכה נכרה לאו דבעינן כח נכרה כלל דלא ק"ל כר' יוסי אלא כרבנן דרביס ניהו והכל היינו טעמא משום דכי לא מקדש לגבי דולא לא אחי מכה נכרה שכלי כידו ואלן כח מנה בעינן וכן דעת הרמב"ם ז"ל בפ"ו מהלכות ברכות : ואין מטיילין בה את הידים משום דהוה להו שאובין . דוקא בקרקע משו' נטילה בכלי בעינן דגמירין מקדש . אלא דכי לא הוה שאובין מהניא מק"ו דכיון דכל גופו טובל בהם כ"ס ידיו וכו' הוה להו שאובין לתיביה לק"ו בעינן נטילה בכלי וליכא אלא שטביל ידיו בכלי א"ע ג' דהוה להו שאובין שרי וכמו שכתבנו למעלה בשם ר' אחא ז"ל משום דכיון דאיכא כלי לא קפדינן אשובין . והיכא דטייל להו לידיה במקוה איכא מ"ד דלא מנריך על נטילת ידים אלא על נטילת ידים . אבל הר"ר וז"ל כשב לתיבה שהיאך יברך אשר נטול על הטביל' שהרי הוא לא נכטוה על נטילת ידיו כלל שיעקר מכות נטילת ידים ככלי קווא אלת שהטבילה מאעלת בן מק"ו והיאך מברך על מה שלא נכטוה

ע"ב אמר רב נוטל ארס ידיו שחיות ומתנה עליה כל היום כולו . פי' רש"י ז"ל וכלכד שיהיה שלא יעטם . ומדאחרין מתנה עליהם חמשה דלע"פ שנטל ידיו כהכלה וזכור מלפנינו נריך הוא להטות אלתה נטייל ידים בעי כוונה דלע"פ דחולין בעלמא לא בעי כוונה ביון לנטילת ידים לחולין משום סרך תרומ' גביה ביה כי היכי דלמירוקה בעי כוונה ה"ג לחולין וז"ל דמירוקן כ"פ האוחט (ד"א ז"ל) נפלו פירות למוך אמת המים ופסטי מי סידיו טמאות ונטלין ידיו טהרות כלומר ז"ל דלא נמכוון אלא לנטילת הידיו וזהו דקמי סוף ואם כשביט שידיו ידיו וכו' הנה לנגיעה ומ"ה לא בעי כוונה דלאו משום סרך תרומה הוא אלא לנטילת דלייב סרך תרומה בעי כוונה וזכי איתא בתוספתא דתנינו הנוטל מתכוון והגות חינו מתכוון הגות מתכוון והנוטל חינו מתכוון ודיו טהרות ור' יוסי אומר ידיו טמאות אלא אפילו לרבנן בעי כוונה דנטול או דמון וכן דעת הרשב"א ז"ל . והיחס שדעת תוס' גמי כשביט ידיו . ומדאחרין בעי אחר להם התמונה (ד"ק) ת"ר הלכה כשעורה וכו' דבר עם חבירו והכליג נוטל שמי ידיו :

דף קיע"א איכא דאחרי אפילו שלא כשעת הדחק והיינו דבר נטול כשעת הדחק שרי דבדרבנן לקולא . ועוד דלהאי ליטנא לא פליגא דרבינא אהרב וליטנא קמא פליגא הילכך כליטנא דלא פליגא קטנין דכדכי לא חשיבין כלוגתא וכן נראה דברי דעת הרמב"ם ז"ל פ"ו מהלכות ברכות . אבל ר"ח ז"ל פסק כליטנא קמא דדוקא כשעת הדחק כן שלא כשעת הדחק לא : דלא אחי טמא נכרה . איכא חלן דאמר רבנן דהכי כשמתעב דמא נכרה בעי איתיה כר' יוסי דתקן התם כתיב ידים הכל כשרין ליתן לידים אפילו חרס שוטה וקטן מינה חבית בין כרכיו ונוטל מטה חבית על פיה ונוטל מחנו לידים והקוף גותן לידים ר' יוסי טוסל בעיניו אלו . פי' במטה חבית ובקוף אלתה דר' יוסי הוא דבעי כח נכרה אלא רבנן דשרו בקוף ובמטה חבית לא בעי כח נכרה . וזיון דסוגיא כר' יוסי נקטינן כותיה . וכן מסקו הראב"ד ז"ל ור' שמעון ז"ל . וכח נכרה דבעינן לא דקפדינן מגברא תמס דמאיכא תימי אה דמנא בעינן דגמירין מקדש ידים שנתקדש ומ"ה בעי ר' יוסי כח נכרה כדי שיהא נראה כנוטל מן הכלי שאלו במטה חבית שמים נשכין מתוכה חלוקין . אינו נראה כנוטל מן הכלי . ואפשר שפניו זה כתב בעל הלכות גדולות ז"ל בשם ר' אחא ז"ל דאיכא דאיכא משכלה דמיא שרי למישך חניני ידיו בגויה וזממתינן ומיכל מתכסבי גבי קדוש ידים ורגלים . במס' ובתיב אי שייך ידיו כביוורא אי הויה רחיקה או לא ופסטינן דלא משום דורחמנו ממנו אחר דחמא ולא כתבוו והתם הוא דכתיב ממנו אבל בעלמא רחיקה הויה דאי לאו רחיקה היא תיפוק לי דבעינן ורחמו וליכא . פ"ב . והיינו טעמא דכיון דלא קפדינן אכח נכרה אלא כדי שיהא נראה שנטול מן הכלי הכח הרי הוא נראה שהרי בתוך הכלי הוא רוחן ודיו והיינו דאחרין בסמוך קפדינו אמתה קפדינו אחיותה קפדינו אשיעורא ואלו קפדינו אנברא לא אחרין משום דלא קפדינן אנברא אלא משום מנה . אבל אחרי אומרים דכי אחרין הכח דקאחי מכה נכרה לאו דבעינן כח נכרה כלל דלא ק"ל כר' יוסי אלא כרבנן דרביס ניהו והכל היינו טעמא משום דכי לא מקדש לגבי דולא לא אחי מכה נכרה שכלי כידו ואלן כח מנה בעינן וכן דעת הרמב"ם ז"ל בפ"ו מהלכות ברכות : ואין מטיילין בה את הידים משום דהוה להו שאובין . דוקא בקרקע משו' נטילה בכלי בעינן דגמירין מקדש . אלא דכי לא הוה שאובין מהניא מק"ו דכיון דכל גופו טובל בהם כ"ס ידיו וכו' הוה להו שאובין לתיביה לק"ו בעינן נטילה בכלי וליכא אלא שטביל ידיו בכלי א"ע ג' דהוה להו שאובין שרי וכמו שכתבנו למעלה בשם ר' אחא ז"ל משום דכיון דאיכא כלי לא קפדינן אשובין . והיכא דטייל להו לידיה במקוה איכא מ"ד דלא מנריך על נטילת ידים אלא על נטילת ידים . אבל הר"ר וז"ל כשב לתיבה שהיאך יברך אשר נטול על הטביל' שהרי הוא לא נכטוה על נטילת ידיו כלל שיעקר מכות נטילת ידים ככלי קווא אלת שהטבילה מאעלת בן מק"ו והיאך מברך על מה שלא נכטוה

ע"ב הרחה מיאח כשי' ומ"ה בעינן שלא יהו נוגעין זה בזה שמה יסבא ולא ידיו . וכתב הראב"ד ז"ל דבשר תפל שאין דרך לבשלו בלא דחה אפילו נוגעין שרו לליכא למימא שמה יסבא ולא ידיו וכן כתב הרב בעל השיעור ז"ל שומור להניח בשר תפל או גרים בכלי אשוראן אלא מחלבל אבו' שאין דרך לבשלו בלא דחה לייזיה : אביר רב ביון שמתן טעם בחתיכה . איכא דמקטיה הכח למה ליה לרב לאשמעינן הכח דחתיכה ענמה נעשית ככלה ואוסרות כל החתיכות כולן מפני שכן מניח הן אשמעינן הכי כפרק ג' הדסה וכו' פתרא דע"א גמי פסק בדיהו דרבי יודא דמן מניין לא בטיל . פ"ב

ע"ב הרחה מיאח כשי' ומ"ה בעינן שלא יהו נוגעין זה בזה שמה יסבא ולא ידיו . וכתב הראב"ד ז"ל דבשר תפל שאין דרך לבשלו בלא דחה אפילו נוגעין שרו לליכא למימא שמה יסבא ולא ידיו וכן כתב הרב בעל השיעור ז"ל שומור להניח בשר תפל או גרים בכלי אשוראן אלא מחלבל אבו' שאין דרך לבשלו בלא דחה לייזיה : אביר רב ביון שמתן טעם בחתיכה . איכא דמקטיה הכח למה ליה לרב לאשמעינן הכח דחתיכה ענמה נעשית ככלה ואוסרות כל החתיכות כולן מפני שכן מניח הן אשמעינן הכי כפרק ג' הדסה וכו' פתרא דע"א גמי פסק בדיהו דרבי יודא דמן מניין לא בטיל . פ"ב

ע"ב הרחה מיאח כשי' ומ"ה בעינן שלא יהו נוגעין זה בזה שמה יסבא ולא ידיו . וכתב הראב"ד ז"ל דבשר תפל שאין דרך לבשלו בלא דחה אפילו נוגעין שרו לליכא למימא שמה יסבא ולא ידיו וכן כתב הרב בעל השיעור ז"ל שומור להניח בשר תפל או גרים בכלי אשוראן אלא מחלבל אבו' שאין דרך לבשלו בלא דחה לייזיה : אביר רב ביון שמתן טעם בחתיכה . איכא דמקטיה הכח למה ליה לרב לאשמעינן הכח דחתיכה ענמה נעשית ככלה ואוסרות כל החתיכות כולן מפני שכן מניח הן אשמעינן הכי כפרק ג' הדסה וכו' פתרא דע"א גמי פסק בדיהו דרבי יודא דמן מניין לא בטיל . פ"ב

חרושי חורין להר"ן ז"ל פרק בר הנשר

קי

השם דמסמך ליה אמת' הדר אחרה הכא חי נמי דאי אשמועינן התם
 הוא אמינא ה"מ כפאר חיסורין דמחמירין כיון מדרבנן לומר שחתיכה
 עגמה נעשית כבלה אבל בכשר וחלב ששניהם היתר וחדוש הוא כשחסרת'
 תורה חיובא לא מחמירין ביה למימר חתיכה עגמה נעשית כבלה קמחמש
 לן . והא דליכטריך הכא נמי למימר דאוסרה כל החתיכות כולן מפני
 שהן מינה משום דאי מהתם הוא אמינא דהיינו טעמא לפי שאף האסור
 הבלוע לחובה נמי מינה הוא אבל היכא דחלב הוא שכלעט בכשר סלקא
 דעתך אמינא כיון שחלב שכלעט בכשר מין בשאינו מינו הוא נהי נמי
 דאמרינן דחתיכה עגמה נעשית כבלה לאכרובי ששים בכלה אפילו הכי
 נימא שפחה ידועת כחלב שקבלה האיסור' ממנו ותהא בטלה בששים כהדי
 כשר כמין בשאינו מינו קמ"ל :

דף קה"א לימא

פליגא דרב אדרבא דאמר רבא קסבר ר'
 יהודה כל מין ומינו וכו' . פי' רש"י
 ז"ל אדרבא דפרק גיד הנשה . ולא נהיר משום דהתם לתרנוי לדרב
 גופיה איתמר אלא דרבי גרסינן ובפרק הקומץ רבא (דף ע"ב) איתמר נתן
 נשתרב קומץ חרבתה וכו' והוינן בה כי בולעו זה מזה מאי הוא
 מין במינו הוא אמר רבא קסבר ר' יהודה מין במינו ודבר אחר סלק את
 מינו כמי שאינו ומההוא דרבה פרכין משום דאיתמר דמתניתין מוכח
 אבל ההוא דרבא דפרק גיד הנשה איכא למימר כדאבי דמוקין לה בשקדים
 וסלקו :

דף קט"ב לב

הוא דבשי קריעה אבל כחל לא כשי קריעה .
 גרסא לי דהוא סבירא לי' דאפילו ליתא לדרב
 מיהו בקריעה מה שא שרי דאף על גב דכחל לא שיעאפילו הכי כיון דחלב
 שחוטא דרבנן מסמיא חי מחמירין ביה לאכרובי קריעה משום היכירה
 ומדלא קמי קריעה שעת מינה דאפילו קריעה לא נריך משום דכתיב קדוה
 בישול מלכדין ליה קריעה היינו משום דהויא הקנתא מעליא להוויא
 כל חלבו ומינו אבל לאחר שבויל שאי אפשר להוויא כל חלבו ממנו לפי
 שכלל בלועה ממנו משום הכירא בעגמה בדרבנן לא מחמירין .
 ודחי' דרילמא לב הוא דסני ליה בקריעה כלומר דאי ליתא לדרב קריעה
 לאחר בישול לא מהני ביה :

דף קי"א איכא

תנא דאמרייה לרב כחל . פי' רש"י ז"ל
 דליכ' תנא דקמי אסור שמיע ליה דתת'
 ליה חי כחל של מטיקה שמינו לו ומתוך פלפולו של ר' חייה שבה לו כחל
 סתם שהיה סבור שביין ולא כבין . והקפא הרמב"ן ז"ל אי הכי מלגן
 דכחל של מטיקה דיעבד נמי אינו אסור חי משום ברייתא דמסייע ליה
 לרב דילמא כחל שאינו של מטיקה . ויש לומר שמדקמינו שכלבו כחלבו
 וקמינו ומה הפירש כיון לו שעת מינה דבשל מטיקה נמי קמינו .
 ובמסופתא נמי תניא כחל של מטיקה קורטו ומניחא את חלבו לא קורטו
 אינו עובר עליו : ודילמא דערלה הוא ודילמא דגול הוא . משום
 דעבר אמרייהו הוא דהוא כשי בשבושי אבל דאי לא פרכי טיבה דסתם
 שירות לאו דערלה ולא מחוקקין אסורה וכל שכן בחונה לארץ דקיימא לן
 יורד ולוקח ובגד שלא ירדנו לוקח ולגול נמי לא חיישינן דאם כן לא
 נקח שום דבר מן הכותים שמה גולוהו מישראל אלא ודאי לשבוש הוא
 דכשי ואינו נמי לחזונו חורפיה אהדר ליה דקופא סבא הוא וקדיחין
 בהו חוליפי :

דף קיא"א מתוברת

אוסרת ושארית שלוקה אוסרת
 ולאוסרת . ואם תאמר ליערבינהו
 וליתנינהו מתוברת או שלוקה אוסרת ובאוסרת . יש לומר אי הוה תני הכי
 הוא משמע דכי היכי דפלגי בשלוקה פליגי במתוברת וליתא דמודה
 תנא קמא דמתוברת דאי אוסרת ובאוסרת כד שלוקה אוסרת ובאוסרת
 כשלוקה וכשם שמתוברת אוסרת ובאוסרת כד שלוקה אוסרת ובאוסרת
 וק"ל שלוקה אינה באוסרת דהא רב נתמן הכי ס"ל ועבד בה עובדא
 ולרב בר שאל דלא אביא לא חיישינן ומתניתין דתרומוה נמי שמתא קמי
 אוסרת ואינה באוסרת ומשמע אפילו בשלוקה . ומיהו במתוברת לב"ע
 באוסרת כדכתיבינא :

דף קיב"ב דגים

ועופות שמלחן זה עם זה אסורין .
 מדאמרינן אסורין שמתא משמע דאסורין
 ולית ליה קנתא במליחה . וכי תימא אמאי לא . א"ל לפי שאין המלח
 מעלי כל הדם שחתיכה שכבר כתבו הגאונים ז"ל דשיעור מליחה כרי
 הלך מיל ואינו רחוק שהתחיל היוגה מן הכשר אחר שיעור זה יותר
 מהרים מן הראשון הילכך ודאי אין מליחה באה אלא להוויא דם ששל
 גבי כשר והסמך לו הא לדם הנלווה בחתיכה לא חיישינן דהוא ליה דם
 האיברים שלא יפירש דאי ודאי דעת הרמב"ם ז"ל ולפיכך הוא מנריך
 שלא ליתן הכשר בקריעה עד שיהיו המים רותחין שאחר כך אין מפליטין
 אריריה חוטטין בכשר ומניח הדם שלא יגא אף על פי כן נריך למולחו
 שיגא הדם . ששל שטה הכשר והסמך לו דאי לא חיישינן שמה קודם
 מוכחה

שתנינן הכשר בחום המים תפשיט מן הקרום בשטחה ולפיכך דגים
 שבלועין הן דלתי מעלמא כיון שאין המלח מוניחא אסור . ואין סבירא
 זו נכונה דהא אמרינן לעיל באומא דאסמיק ביני ומחוריקי דהתבות
 ומלחה אפילו לקדרה ספיר דמי דאלמא המלח מוניח אף הדם שנתוך
 החוטין ואף על פי שאחר שיעור מליחה המלח מוניח אף הדם שנתוך
 דקים ליה לרבנן דבשיעור מליחה יוגא כל דם נגמר והשאר מיתא דאדם
 הוא שיגא ומותר . ועוד נראה לומר שלא רכו הכמים להחמיר בדבר
 כל כך כיון דקיימא לן דדם שמלחו אין עובר עליו וכי תימא אם כן
 דגים שמלחו עם עופות יחזרו לאחר מליחה להמירם הראשון . יש לומר
 שאין המלח מפליט אלא דם הבלוע באיברי' מעגמן אבל דם הבאה ממקו'
 אחר אין המלח מפליטו . עוד תירכו כוה דטעמא דמילתא משום דדם
 של איברים כל זמן שלא פלטו אין אוסר דבל היכא דלא פריש שרי ומה
 שלא נפלט במליחה אינו נפלט לפולס ולפיכך מותר בקריעה אבל דם
 שכלעטו ממקום אחר אין כחן עדים שפלטו הכל . ואין זה מחזור שהרי
 דם הכנוס בחוטין בחוריקי נאשמע שאין דינו כדם האיברים אלא כמלח
 דמנח אמתא דמי מדאמרינן לעיל אדכי חויא לסתפוגא דכירא דהוא
 מלא דמח' אמר ליה אחאי תעבדו הכי ודוחא הוא לומר דשאינו סתפוגא
 דכירא משאר חוטין לפיכך נראה כמו שפרשנו שהמלח מפליט כל הדם
 המוכלע באיברים מעגמן ואפילו אותו שנתוך החוטין אבל אין המלח
 מפליט דם הבא ממקום אחר . אבל רבינו תם ז"ל היה מתיר למלוח
 כשר עם כשר שהיו מלוח אף על פי שכבר פלט דמו ויררו משום דדם
 משרק שריק ולא אסור אלא עופות ודגים משום דדגים רפו קרמיוהו .
 והקשו עליו הרמב"ן ז"ל שלא אמרו דם משרק שריק אלא כגלי משום
 דכבולטו כך פלטו אבל לא במליחה שהרי קערה שמלח בה כשר אסור
 לאכול בה רותח ולא אמרינן דם משרק שריק וכל שכן מן הכשר שאינו
 משרק ואף על פי שהוא כשר מלוח כבר . ואין זו קושיא אלא משום
 דאין ודאי כי אמרינן דדם משרק שריק היינו משום דבבולטו כך פולטו
 ובמליחה נמי איכא למיח' הכי שפסם שהמלח מוכליעו לדם כך הוא אמרינן
 כיון שדרך המלח להפליט דם מן הכשר מה שאין כן בקערה שאין דרך
 לימא בהו כבולטו כך פולטו . איכא למימר משום דרפו קרמיוהו דמח'
 מסרך שריק בהו כחלב בכשר דאמרינן לעיל דסרובי משום דרפו קרמיוהו דמח'
 כבולטו כך פולטו אפילו על ידי האור . אבל עדיין אין דבריו רבינו
 תם ז"ל מחוררין דהא רב שפת מלח גרמא גרמא משום דילמא כליט הא
 ובלעי האי כדאיתא בשמוך אף על גב דלא שמיעין ליה דפלגי בדמח'
 משרק שריק ואף על גב דאסיקנא דלא שגא בין חדא בין תרתי כרו היינו
 משום דאיירי דטרוד לפלוט לא בלעט אבל היכא דלא פליט ודאי בלע .
 ואקשינן דמתניא דג טהור שמלחו עם דג טמא מותר . ולאו דמחן דכריך
 מני סבר דלירו מותר דאי הכי טהור תפל וטמא מליח לפה אסור אלא
 מ"ה סריך משום דמשמע מינה דאפילו כירי אמרינן דאיירי דטרוד
 למפלט לא בלע אף על גב דרב מרי לא אסתפק בכי מדפשיט ליה רבא
 מהמאמרים לאסור טרין ורוטבין ורש"י ז"ל לא פירש כן :

דף קיג"א אבר

אם היה טהור תפל וטמא מליח אסור משום
 דטמא מליח פולט טיר וטיר זה שהוא רותח
 מחמת מלחו כבלעט כטהור ואחר ואף על פי שהטהור אינו מליח כל כך
 מחמת בליעתו שלא יחא נאכל מחמת מלחו ולעיל אמרינן דלא אמרינן
 מליח כרותח אלא בשאינו כחלב מחמת מלחו היינו לומר שאין הכשר
 רותח אבל מכל מקום ליר זה הנופל עליו רותח הוא ונבלע בו ומיהו
 הכשר נוטן חשיבין ליה דמשום הכי אמרינן טהור מליח וטמא תפל מותר
 אף על פי שכלעטין בתוכו טפות רותחות מן הטהור אף על פי כן אינו
 מתחמם כל כך עד שיפלוט . וכתב הרמב"ן ז"ל דאף על גב דאמרינן
 בפסחים כשר רותח שכלעט לתוך חלב רותח וכן לוקח לתוך חם אסור ואם
 לתוך נוקב בקליפה מותר משום דתתא גבר ומיהו עד דמקרקר ליה בלע
 וכדאיתא התם . והכא בין שמתא עליון או שתחתו טמא מליח שהוא
 פולט לתוך הטהור תפל חם לתוך נוקב הוא טהור פולט זה בולע ואמאי
 קמי אסור לגמרי אלא דהיינו טעמא דמתוך שהוא פולט לתוכו כל
 שעה ושעה טפות מלוחות שכן תחתו חוטין אותו לגמרי שלא אמרו תתאי
 גבר אלא כיון שחתיכה רותחת לתוך חלב נוטן שהוא מתגבר עליו ומנגנו
 אבל הכא כוליה חיים מרוב טפות מלוחות שהן תחתו בענתן ע"כ .
 ואינו מבין דבריו דהכי קאמר דאפילו טמא מליח תחתו היה ליה חם
 לתוך נוקב מתוך שזה פולט זה בולע דאי בולע דאי הכי נוטן לתוך חם דמסקין
 בפסחים דאסור משום דתתא גבר נימא אדרבה חם לתוך נוקב היה
 לפי שכל הנוטן אינו נטון מחמת מה שכלעט בו מחמת פליטת האסור
 החם . ועוד דאם איתא דהכי הוא לרב דאמר התם עילאה גבר
 נוטן שכלעט לתוך חלב חם למה הוא מותר לימא שיהא כחמר מרוב טפות
 החלב שהן תחתו בענתן ולפיכך לא ירדתי לסוף דעתו אלא סוגיא דהתם

ח'דושי חורין להר"ן וז' פרק כל הבשר

מוציא דלשולם הולכין אחר התחנות וכל שהתחנות הם אף על פי שהתחנות העליון נאסר חממת מה שכולע הפליטת התחנות כונן לתוך חם חיקיו ואסור • אבל מכל מקום ג' ע' אחזי לא מפליגין הכא בין עילאה לתחתא כדמפלגין התם ואמרין הכא סתמא ואם היה טעור מפל דשמיא תליא אסור ומשמע • אפילו טעור מפל תחתון ואף על גב דקיימא לן דתחתא גבר • ואפשר דהכא לאו כנוגעין זה בזה עסקין אלא שטומדין בסמוך כדרי ספליטת הטמא נוגעת בטעור דככה • למאן דאמר תחתא גבר הא איכא שהרי הפליטה זכה תחתיו ולמאן דאמר עילאה גבר נמי הא איכא מפני הפליטה שנוגעת ללדויו ולמאן דאמר עילאה גבר אפשר דלאו דוקא עילאה אלא ה"תן הגדלין ולא אמר עילאה אלא למעוטי דלא אמרין תחתא גבר ואפילו למ"ד תחתא גבר אפשר לומר כן • זה ארצה לי • ועוד אפשר לי לומר דלא סייך במליחה פלוגתא דעילאה גבר תחתא גבר כגל מסוס דהתם ודאי לא אמרין הכי אלא כנסתלק מעל האור שאלו הוה על האור שניתן היו מתחמתין וכנסתלק מהאור מפני שהוא הולך ומתקרב וסוסי סתקרב בו דאי אמרין שהאור ממחר לנגן את חבירו אבל התליה שאין סוסי להגטען מעמלן לא מפליגין ביה כגל בין עילאה לתחתא ומ"ה אמרין סתמא דאם היה טעור מפל וטמא תליה יאסור הוה מהם סתמא או עליון • ומיהו משמע דבקליפה שני ליה דככל איסור שעל ידו מליחה שני בקליפה שלא כדברי הרמב"ן וז' שאוסר את כולו • מהו אפשר לומר דכיון שגיר זה יוגא מן הטמא ועמד יצנינו ונכלל אף כ' בטעור הוה ליה כגטף מרוטבו על החרם וחדר חלו דכפי נטילת מקום כדאיתא בפ' ביבד גולין :

ע"ב קסבר איסור חל על איסור חלב ומתה מחד קרא קא נפקי • רש"י ז"ל לא גריס ליה דכיון דקסבר איסור חל על איסור לא גריך קרא כדאמרין לקמן לרבי עקיבא • ואפשר לקיים הגרסא דהכא קאמר סבר דכיון שנתרבה כאן איסור חל על איסור דחלב או מתה מליף ילפינן תרווייהו דכי מינייהו חמסות : **עסבר** שמואל איסור חל על איסור והא שמואל וכו' • אל"ל מתי קושיא דהא איסור חל על איסור דבשר בחלב איסור מוסף הוא שהרי בחבלה לא נאסר אלא בחבילה ועכשיו מוסף בה איסור הגאה ומסתבת כריתות צביים אוכל חבילה אחת ומייב עליה חמס טמאות ואסר אחד אמרין דאיסור הגאה איסור מוסף הוא ואלו בבשר שאוכל תרומה טמאה כל שנטמאת תרומה ואחר כך נטמא כהן ליבא איסור מוסף דליבא למיתר אפילו כנטמא כהן ואחר כך נטמאת תרומה אמרין דאין בניהו אף על גב דמוסף איסור בלוחה תרומה לכל כהן דאלו בכה ג' פטור לאו יאסור אין איסור חל על איסור הוא ובראי שכל שנטמא הגוף תחלה חייב ולא פטרינן אלא כנטמאת תרומה ואחר כך נטמא הגוף והיינו דאמרין פטור לאו שחוללת ועומדת קודם לכן לפיכך נראה דשמעתין פלוגתא אדרבא דאמר במסכת שמועט דאפילו למאן דלית ליה כולל מוסף חית ליה :

ע"ב קסבר איסור חל על איסור חלב ומתה מחד קרא קא נפקי • רש"י ז"ל לא גריס ליה דכיון דקסבר איסור חל על איסור לא גריך קרא כדאמרין לקמן לרבי עקיבא • ואפשר לקיים הגרסא דהכא קאמר סבר דכיון שנתרבה כאן איסור חל על איסור דחלב או מתה מליף ילפינן תרווייהו דכי מינייהו חמסות : **עסבר** שמואל איסור חל על איסור והא שמואל וכו' • אל"ל מתי קושיא דהא איסור חל על איסור דבשר בחלב איסור מוסף הוא שהרי בחבלה לא נאסר אלא בחבילה ועכשיו מוסף בה איסור הגאה ומסתבת כריתות צביים אוכל חבילה אחת ומייב עליה חמס טמאות ואסר אחד אמרין דאיסור הגאה איסור מוסף הוא ואלו בבשר שאוכל תרומה טמאה כל שנטמאת תרומה ואחר כך נטמא כהן ליבא איסור מוסף דליבא למיתר אפילו כנטמא כהן ואחר כך נטמאת תרומה אמרין דאין בניהו אף על גב דמוסף איסור בלוחה תרומה לכל כהן דאלו בכה ג' פטור לאו יאסור אין איסור חל על איסור הוא ובראי שכל שנטמא הגוף תחלה חייב ולא פטרינן אלא כנטמאת תרומה ואחר כך נטמא הגוף והיינו דאמרין פטור לאו שחוללת ועומדת קודם לכן לפיכך נראה דשמעתין פלוגתא אדרבא דאמר במסכת שמועט דאפילו למאן דלית ליה כולל מוסף חית ליה :

ע"ב קסבר איסור חל על איסור חלב ומתה מחד קרא קא נפקי • רש"י ז"ל לא גריס ליה דכיון דקסבר איסור חל על איסור לא גריך קרא כדאמרין לקמן לרבי עקיבא • ואפשר לקיים הגרסא דהכא קאמר סבר דכיון שנתרבה כאן איסור חל על איסור דחלב או מתה מליף ילפינן תרווייהו דכי מינייהו חמסות : **עסבר** שמואל איסור חל על איסור והא שמואל וכו' • אל"ל מתי קושיא דהא איסור חל על איסור דבשר בחלב איסור מוסף הוא שהרי בחבלה לא נאסר אלא בחבילה ועכשיו מוסף בה איסור הגאה ומסתבת כריתות צביים אוכל חבילה אחת ומייב עליה חמס טמאות ואסר אחד אמרין דאיסור הגאה איסור מוסף הוא ואלו בבשר שאוכל תרומה טמאה כל שנטמאת תרומה ואחר כך נטמא כהן ליבא איסור מוסף דליבא למיתר אפילו כנטמא כהן ואחר כך נטמאת תרומה אמרין דאין בניהו אף על גב דמוסף איסור בלוחה תרומה לכל כהן דאלו בכה ג' פטור לאו יאסור אין איסור חל על איסור הוא ובראי שכל שנטמא הגוף תחלה חייב ולא פטרינן אלא כנטמאת תרומה ואחר כך נטמא הגוף והיינו דאמרין פטור לאו שחוללת ועומדת קודם לכן לפיכך נראה דשמעתין פלוגתא אדרבא דאמר במסכת שמועט דאפילו למאן דלית ליה כולל מוסף חית ליה :

מוציא דלשולם הולכין אחר התחנות וכל שהתחנות הם אף על פי שהתחנות העליון נאסר חממת מה שכולע הפליטת התחנות כונן לתוך חם חיקיו ואסור • אבל מכל מקום ג' ע' אחזי לא מפליגין הכא בין עילאה לתחתא כדמפלגין התם ואמרין הכא סתמא ואם היה טעור מפל דשמיא תליא אסור ומשמע • אפילו טעור מפל תחתון ואף על גב דקיימא לן דתחתא גבר • ואפשר דהכא לאו כנוגעין זה בזה עסקין אלא שטומדין בסמוך כדרי ספליטת הטמא נוגעת בטעור דככה • למאן דאמר תחתא גבר הא איכא שהרי הפליטה זכה תחתיו ולמאן דאמר עילאה גבר נמי הא איכא מפני הפליטה שנוגעת ללדויו ולמאן דאמר עילאה גבר אפשר דלאו דוקא עילאה אלא ה"תן הגדלין ולא אמר עילאה אלא למעוטי דלא אמרין תחתא גבר ואפילו למ"ד תחתא גבר אפשר לומר כן • זה ארצה לי • ועוד אפשר לי לומר דלא סייך במליחה פלוגתא דעילאה גבר תחתא גבר כגל מסוס דהתם ודאי לא אמרין הכי אלא כנסתלק מעל האור שאלו הוה על האור שניתן היו מתחמתין וכנסתלק מהאור מפני שהוא הולך ומתקרב וסוסי סתקרב בו דאי אמרין שהאור ממחר לנגן את חבירו אבל התליה שאין סוסי להגטען מעמלן לא מפליגין ביה כגל בין עילאה לתחתא ומ"ה אמרין סתמא דאם היה טעור מפל וטמא תליה יאסור הוה מהם סתמא או עליון • ומיהו משמע דבקליפה שני ליה דככל איסור שעל ידו מליחה שני בקליפה שלא כדברי הרמב"ן וז' שאוסר את כולו • מהו אפשר לומר דכיון שגיר זה יוגא מן הטמא ועמד יצנינו ונכלל אף כ' בטעור הוה ליה כגטף מרוטבו על החרם וחדר חלו דכפי נטילת מקום כדאיתא בפ' ביבד גולין :

ע"ב קסבר איסור חל על איסור חלב ומתה מחד קרא קא נפקי • רש"י ז"ל לא גריס ליה דכיון דקסבר איסור חל על איסור לא גריך קרא כדאמרין לקמן לרבי עקיבא • ואפשר לקיים הגרסא דהכא קאמר סבר דכיון שנתרבה כאן איסור חל על איסור דחלב או מתה מליף ילפינן תרווייהו דכי מינייהו חמסות : **עסבר** שמואל איסור חל על איסור והא שמואל וכו' • אל"ל מתי קושיא דהא איסור חל על איסור דבשר בחלב איסור מוסף הוא שהרי בחבלה לא נאסר אלא בחבילה ועכשיו מוסף בה איסור הגאה ומסתבת כריתות צביים אוכל חבילה אחת ומייב עליה חמס טמאות ואסר אחד אמרין דאיסור הגאה איסור מוסף הוא ואלו בבשר שאוכל תרומה טמאה כל שנטמאת תרומה ואחר כך נטמא כהן ליבא איסור מוסף דליבא למיתר אפילו כנטמא כהן ואחר כך נטמאת תרומה אמרין דאין בניהו אף על גב דמוסף איסור בלוחה תרומה לכל כהן דאלו בכה ג' פטור לאו יאסור אין איסור חל על איסור הוא ובראי שכל שנטמא הגוף תחלה חייב ולא פטרינן אלא כנטמאת תרומה ואחר כך נטמא הגוף והיינו דאמרין פטור לאו שחוללת ועומדת קודם לכן לפיכך נראה דשמעתין פלוגתא אדרבא דאמר במסכת שמועט דאפילו למאן דלית ליה כולל מוסף חית ליה :

ע"ב קסבר איסור חל על איסור חלב ומתה מחד קרא קא נפקי • רש"י ז"ל לא גריס ליה דכיון דקסבר איסור חל על איסור לא גריך קרא כדאמרין לקמן לרבי עקיבא • ואפשר לקיים הגרסא דהכא קאמר סבר דכיון שנתרבה כאן איסור חל על איסור דחלב או מתה מליף ילפינן תרווייהו דכי מינייהו חמסות : **עסבר** שמואל איסור חל על איסור והא שמואל וכו' • אל"ל מתי קושיא דהא איסור חל על איסור דבשר בחלב איסור מוסף הוא שהרי בחבלה לא נאסר אלא בחבילה ועכשיו מוסף בה איסור הגאה ומסתבת כריתות צביים אוכל חבילה אחת ומייב עליה חמס טמאות ואסר אחד אמרין דאיסור הגאה איסור מוסף הוא ואלו בבשר שאוכל תרומה טמאה כל שנטמאת תרומה ואחר כך נטמא כהן ליבא איסור מוסף דליבא למיתר אפילו כנטמא כהן ואחר כך נטמאת תרומה אמרין דאין בניהו אף על גב דמוסף איסור בלוחה תרומה לכל כהן דאלו בכה ג' פטור לאו יאסור אין איסור חל על איסור הוא ובראי שכל שנטמא הגוף תחלה חייב ולא פטרינן אלא כנטמאת תרומה ואחר כך נטמא הגוף והיינו דאמרין פטור לאו שחוללת ועומדת קודם לכן לפיכך נראה דשמעתין פלוגתא אדרבא דאמר במסכת שמועט דאפילו למאן דלית ליה כולל מוסף חית ליה :

סליק פרק כל הבשר

זבחה נשלמה ח'דושי הר"ן זצוק"ל כי מהפרקים האחרונים לא חבור כלום כי נתבקש ביישובה שלמעלה עם חבריו הצדיקים והקדושים אשר מזויו הישבינה נהנים ובתורה המה נושאים ונותנים תמוד :

תושלבע